

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Caroli Scribani[i] Amor Divinvs

Scribanius, Carolus

Mogvntiæ, 1616

Cap. VI. Christo sub cruce fatiscenti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46242](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46242)

spira confagofo densata singultus;
 audi è cordis intimo vota deprom-
 pta; intuere tamquam à mediis igni-
 bus calentia, vt nulla Babylonia for-
 nax plus suspirauerit, plus despuma-
 uerit ignium, nulli Siculi montes,
 Vulcania antra plus euomuerint flā-
 marum, nullus ardentius bos mugi-
 erit, atque auidum hoc lacrymarum,
 sudoris, vulnerum sanguinisque pe-
 ctus amori meo.

CAPVT. VI.

Christo sub cruce fatifcenti.

Tene crucis video sub pondere lapsū
 bundum,

Cui quondam calum sarcina nulla fuit
 Quid vereor pondus, supremāq; summi
 ligni?

Aut ego quid verear Hercule sup-
 fito?

Non lignum est cuius sub pondere lapsū
 melat:

AMOR DIVINVS. 269

*Crimina sed nostra sunt cum data ma-
nu.*

*Hoc pondus, magnus sub quo meus ingemit
Atlas.*

*Sidera notescunt, pressa fatiscit hu-
mus.*

Verum quousque sub hoc pondere?
hoc cine amare est? & amoris hæc
symbola æterni? quis ille sub cruce
cælumque terramque proscindens
gemitus? amantis & dolentis turtu-
ris est compare destituti. Quæ sunt
hæc sub cruce fatiscientia genua? lan-
guentis amoris sunt, & graui vulne-
re faucii, quo telo olim tacta clamat
sponsa in delinquentis animæ & iam-
iam abituræ subsidium, *Fulcite me flo- Cant. 2*
ribus, stipate me malis, quia amore læqueo.
Optatus animæ languor. Sed durus
sub cruce languor. Maximè si immi-
tia accedant vincula, funes, catenæ; si
sæua insultantium & impellentium
rabies, si hostiles calces, si pugni &
proculcatio. quis efferas has immanè

M 3 sæuien-

fauientium animorum feritates lu-
 bens volensque vltroneus subeat, si
 non impellat amor? quis inter san-
 guineos riuos, inter lacrymarum su-
 dorumque; torrentes ingenti oppre-
 sus pondere non vltimam reddat a-
 nimam, nisi amoris manibus stipat,
 nisi aromatum sponsæ cellis recrea-
 t^o, odoribusque; aspectuque; dilectæ sue
 roboratus? quid non potes amor?
 quò non rapis amantem? Crux, su-
 dor, lacrymæ, sanguis, vincula, cate-
 næ dulces amanti, tantum potiat
 amato. Sed graue quando hæc pro-
 fluunt ab amato. Nam quid minus
 possumus amanti quam reddere vi-
 ces amori, & pro amore amorem re-
 ponere? verum quæ hæc barbaries
 pro amore crucem sudore sanguine
 que dilutam porrigere? durum erit
 non redamare amantem, opprimere
 etiam ligno, humo, calcibus, que
 mens humana capiat? multoque; mi-
 nus cum viderit se inter hæc amari
 calum

cælum & terra vbi estis? vbi benigni-
 tatis & commiserationis sinus? vbi
 pietatis & condolentiæ pectus? hoc-
 cine amare & amari est? durus amor!
 fluxerant horti inter sanguinum flu-
 mina; natauerat prætorium purpu-
 reo amoris torrēte; quot fligra, quot
 spinæ, tot fontium scaturigines. Ve-
 rùm non satis fuit amori. spirabat ad
 victimæ locum meus Isaac, in quo
 æternùm firmaret amoris monu-
 mentum, cælo terrisq; in omnem æ-
 ternitatem nobile.

Verùm ne ignoraret amatus amo-
 ris sui triumphalem campum, aut
 aberraret à via, signare illam voluit
 purpureo amoris sui rore, vt curre-
 ret in odorem vnguentorum illius,
 nec abduci iam posset, cùm vniuer-
 sam viam dilecti sui amico imbre si-
 gnatâ cerneret. ô vis amoris! ad quæ
 non rapis amantem amor? torcular
 nobile musteo autumno meo graui-
 dum, nullique magis quàm pre-
 menti

menti quàm calcanti notum. Ego il-
 le calcans criminum meorum pon-
 dere, amoris succo inebriandus, rotè
 fœcundandus, odore complendus.
 Amica vinea, dulces vuę, vinum sua-
 ue. Amo te mea vinea, vitis mea, bo-
 trus meus, vinũ meum virgines ge-
 nerans; sponſas dilecto meo apparatus.
 Quis mihi dabit vt sternar puluillus
 dilecto meo? vt inuoluar spongia a-
 mori meo? vt innectar fronti fascia,
 capiti velum? felicem me si in hoc
 torculari adnectar amoris meo: si pur-
 purei misceantur vtriusque fontes; si
 lacrymæ lacrymis, sudoribus sudo-
 res, sanguine misceatur sanguis; pec-
 catricis animæ huius, & amoris mei
 magni: si misceatur criminum meo-
 rum fella, odorato amoris melle; si
 perpluatur amaritudines animæ hu-
 ius dulci amoris mei imbri, vt fiat vi-
 num vnum, enascatur liquor vnus,
 flumen vnum, torrens vnus, fons v-
 nus, & amoris fons vnus.

Conce-

Concede hoc, qui solus potes amor, & bea hoc munere amantem, vt vno permistus torculari, vntis sim tecum; nec iam terrear, aut fugiam conculcantium pedes, magis etiam amem. Quàm plenè satiabimur tu & ego amor meus? quàm feliciter inebriabimur tu & ego dilectæ votorum meorum, eueniant tantum hæc vota mihi, vt amoris mei musto plenus nihil eructem aliud præter amoris mei vinum, duris licet torcularibus expressum. Beata vinea dilecti mei, quæ non labruscas, sed purpureos mihi protulit botros in purpureos fontes soluendos; in fontes non aquarum, sed vinorum viuentium, quorum odorato imbri cælum terraque perfletur. Et potuit gratior è terris cælos petere, amoris mei torcularibus expressio? & tamen quis credat tantum potuisse amorem mei, vt magnum illud cæli numen, æquæua progenies Patris, amati car-

M s ne

ne induta, spinea corona cincta, verberibus caesa, cruce onusta, terram sanguine rigaret; & hanc siccam, ardentem, adeoque exsuccidam & medullatam vniuersi corporis mei terram?

Quis credat sub hoc pondere iacere aeterni Patris sobolem eternam Deum de Deo, cuius nutu pendula haec stat terra: imò quis non arbitretur fabulam de fabula sumptam, aut comœdiæ aut tragœdiæ scenam, nisi fides testatissima protulisset? ingenii amoris vis nullo calamo aut mentis exprimenda! Quid præstiterat homo, ut mereretur hunc amorem? euulsum è sinu Patris amorem pedibus obiiceret cõculcandum, cruce premendum? melius hæc silentio transiguntur, dum mens admiranda magnitudinem silentio testatur, plusque loquitur sine lingua stupor, quam omnium oratorum doctæ proloquantur voces. Non

cadunt

cadunt hæc in humanum pectus: ac
 nec tota Angelorum series pro me-
 ritis magnitudinẽ explicet. nam me-
 riti causam nullam reperio, quo ma-
 ior amoris mei amor puriorque est;
 plusque illi debeo, qui nuda volun-
 tate sua dilectioneque mea impul-
 sus, tam valida amoris mei signa in
 medium sparsit, quibus me in dile-
 ctionis campum prouocaret. Pareo.
 Neque aliud habeo quod repen-
 dam, quàm vt amorem amore com-
 pensẽm, amemque amorem meum:
 cui cum tot nominibus omnia de-
 beam, tum immiti hac sæuaque cru-
 cis gestatione, omnia etiam debeo.
 & si quod debeo erogem! scio non
 posse. Hoc tamen possum, sed A-
 moris mei prius succensus flamma,
 vt amem; & pro Amore meo vitam-
 que animamque profundam, siue
 siue in cruce generosam, siue sub
 illa depressam, siue flagris excus-
 sam, siue spinis extortam, siue clavis

exterebratam, siue lancea exspicula-
tam, siue labore exsudatam, siue
mœroribus elacrymatam, siue san-
guine profusam. Omnia tamen
mori meo, vt ipso illius pondere op-
pressus cadam, immergar que purpu-
reo rori illius, musto illius, vino il-
lius, vnus iam cum illo, ros, mustum,
vinum, vno torculari expressum.

CAPVT VII.

Vestium in Christo spoliatio.

LACRYMÆ vbi estis? videtis hæc
oculi, & statis? non quidquid hic
fontium est, salit? non quidquid flu-
minum, proruit? cui seruatis venæ
meæ sanguinem, cui sudorem cor-
pus? quò tam cæco impulsu ruisa-
mor, immemor verecundiæ, virginis
que prodigus ruboris? stupefcite cæ-
lum & terra super hac verecunda ve-
stium spoliatione, super hac immani-
casti corporis refectione. Pudor vbi
eras?